

Antidogma - Az EU Nobel-békedíja: orwelli történet I. rész

2012 december 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A mára egyébként is erősen devalválódott Nobel-békedíjat akkor ítélték oda az Európai Uniónak, amikor Afganisztántól Líbiáig, Iraktól Szíriáig immáron nyíltan annak mutatkozik, amivé alapító atyái valódi szándékait megcsúfolva vált: az erősebb törvényét az egész planétára ráerőltetni akaró euro-atlanti katonai szövetség egyszerű politikai paravánjának.

Ez a „kitüntetés” tehát nemcsak politikai szempontból sokkoló, és csak arra szolgál, hogy némi presztízst próbáljon adni az európai (le)építés folyamatának, amelynek a következményei ma már jól láthatóan katasztrofálisak szinte minden területen.

A norvég Nobel-bizottság döntése azonban etikailag is botrányos. Sőt mi több, az értékek teljes megfordítását tükrözve a Nobel-békedíj EU/NATO-nak való odaítélése egyenesen orwelli jellegű, és az 1984. c. regényben bemutatott infernális univerzumra emlékeztet, amelyet a Párt hármasszava kondenzál: „A háború béke – A szabadság rabszolgaság – A tudatlanság er”.

Valójában az a momentum is a döntés orwelli természetét demonstrálja, hogy a Nobel-békedíjat hivatalosan nemcsak azért ítelték az EU-nak, mert úgymond a békét szolgálja, hanem azért is, mert „több mint hat évtizeden keresztül hozzájárult a demokrácia és az emberi jogok előmozdításához Európában”.

Eltekintve attól, hogy „több mint hat évtizedre” kiterjed? állítólagos érdemekért egy alig két évtizede létező szervezetet honoráltak, hiszen az EU-t valójában az 1992-es maastrichti szerződés hozta létre a saját pénznemével, közös kül- és biztonságpolitikájával, föderalista jellegével stb.

Nem lehet azonban eltekinteni attól, hogy a demokrácia és az emberi jogok tekintetében az Európai Unió a „felvilágosult despotizmus” elve szerint megkérdőjelezi, amit – egyes prominens vezetők ezt megértesít? időnkénti elszólása mellett – az is bizonyít, hogy gyakorlatilag érvénytelennek és meg nem történtnek tekinti mindazokat a népszavazásokat, amelyek eredményei ellentétesek az akaratával, mint a 2005. május 29-i francia, a 2005. június elsejei holland és a 2008. június 12-i ír referendumok. Ugyanakkor alkalmanként nyíltan megsérti a saját szerződéseit, mint az EU Működési Szerződésének 125. cikkelyét, amely tiltja az államok kölcsönös pénzügyi szanálását. Ráadásul „finánckápoikat” ültet az engedetlen államok nyakára, vagyis olyan helytartókat, akiket a Európai Bizottság és a Goldman Sachs kooptál az általános választások mellőzésével, mint Papademoszt Görögországban és Mario Montit Olaszországban. Mindennek a tetejébe az EU kiüríti a demokráciák értelméből azt is, ami még eddig megmaradt belőle, nevezetesen a Stabilitásról, Koordinációról és Kormányzásról szóló 2012. március elsejei egyezményvel, amely a költségvetés tekintetében lényeges előjogokat von el a nemzeti parlamentektől.

De lépünk túl ezen a vérlázító cinizmuson, és vizsgáljuk meg közelről a díj odaítélése által terjesztett állítást, miszerint földrészünk békéjét az európai építkezés biztosítja. Ezt az állítást nagyon körültekintően kell értékelni, mert az EU-propaganda egyik leghatékonyabb érvéről van szó. Hasznot húzva abból, hogy 1945 óta nem volt fegyveres konfliktus Franciaország és Németország között, az uniós propaganda azt sulykolja, hogy ez az idillikus

állapot kétségtelenül az európai egységfolyamat vívmánya, és csak eszelős háborús uszítók vonhatják kétségbe. Az „EU egyenlő béke” érv azonban egyszerre hamis és veszélyes. Lássuk, hogy miért.

A propagandisztikus szövegekkel ellentétben az európai integrációnak egyáltalán nem volt szerepe 1945 óta a kontinens békéjének fenntartásában (pontosabban annak nyugati részén, mert a volt Jugoszláviában több véres vallási/etnikai konfliktus is zajlott). Mi bizonyítja ezt? Először is a tények egyszerű kronológiája.

Ha a híres Schuman-nyilatkozat 1950. május 9-én született is, a Római Szerződést csak 1957. március 25-én írták alá, a közösségi intézmények pedig csak fokozatosan épültek ki. Ennek az a logikus következménye, hogy 1945 és mondjuk a '60-as évek kezdete között képtelenség olyasvalami javára írni a békét, ami akkoriban még nem létezett. Így tehát az sem a csak lassanként megszilárduló Montánunió vagy az akkor még nem létező Római Szerződésnek köszönhető, hogy Berlin 1953-as blokádja vagy az 1956-os magyar felkelés nem torkolt világháborúba. Franciaország és Németország egész egyszerűen azért nem keveredett egymással konfliktusba az '50-es években, mert teljesen más volt a pillanat témája. Akkoriban ugyanis nem a Rajna-menti „sellenések”, hanem sokkal inkább az amerikai befolyás alatt álló nyugati blokk és a szovjet befolyás alatt álló szocialista tábor szembenállása fenyegette Európát és a világ békéjét.

Ami a békét megővta, az nem volt más, mint a terror egyensúlya, vagyis „egymás garantált elpusztításának” perspektívája – magának a stratégiai koncepciónak is ez volt a neve (Mutual Assured Destruction) a NATO és a Varsói Szerződés haderői között – egy nukleáris apokalipszis során, amely megsemmisítette volna a földrészt és kétségtelenül az egész Földet. Ha tehát 1945 és a berlini fal 1991-es lerombolása között béke uralkodott Európában, ez annak köszönhető, hogy a megosztott földrészt a vasfüggöny két oldalán állig fel volt fegyverkezve.

Tagadhatatlan tény, hogy a termonukleáris bombák, a stratégiai légierők és a ballisztikus rakéták garantálták a békét Európában, nem pedig a gépkocsik világításának, a görögdinnyék méretének vagy a kakaóvaj zsírtartalmának harmonizálásával bíbelődő Európai Bizottság bürokratái.

Látnunk kell azt is, hogy a második világháború vége óta három rendkívül fontos strukturális változás következett be Nyugat-Európában. Először is a fejlett országok között véget ért a klasszikus háborúk korszaka. A reneszánsz és különösen a harmincéves háborút lezáró 1648-as westfáliai béke óta egészen 1945-ig az európai történelmet a klasszikus háborúk alakították, amelyekben államok hadseregei csaptak össze egymással. Márpedig ez a fajta háború egyre inkább eltűnik, legalábbis a fejlett országokból. Miért? Teljesen nyilvánvaló, hogy nem a közösségi intézmények hatására.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló

